

Arrest

nr. 263 071 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat J. RICHIR verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen

dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat op geen enkele manier in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo motiveert de commissaris-generaal (i) omtrent de aanvaringen van verzoeker met de Griekse politie, (ii) de pogingen die verzoeker niet heeft ondernomen om zijn rechten te doen gelden, (iii) de eenmalige poging om een woonst te huren, (iv) de intentie van verzoeker om niet in Griekenland te blijven en naar België te reizen, en (v) de medische problemen van verzoeker die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentenwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Zoals supra reeds aangehaald, heeft verzoeker niet aangetoond niet te beschikken over een beschermingsstatus, of indien dit niet het geval is, hij deze niet zou kunnen vernieuwen. Bovendien stelt verzoeker dat dit arrest zou stellen dat de levensomstandigheden een onmenselijke en vernederende behandeling 'kunnen' zijn. Verzoeker heeft echter nagelaten te tonen dat dit kan worden toegepast op zijn concrete situatie.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar bronnen omtrent de algemene levensomstandigheden in Griekenland en gaat niet op het concrete motief in de bestreden beslissing dat spreekt over de door verzoeker beweerde moeilijke levensomstandigheden in Griekenland.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2021, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de bestreden beslissing en de beschikking. Zij licht toe dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij gekregen heeft in Griekenland omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Verzoekende partij vervolgt dat de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten. Voorts wijst zij erop dat zij uitvoerig heeft uiteengezet dat zij problemen kende met de politie en dat zij ernstige medische problemen heeft waarvoor zij in België werd geopereerd. Verzoekende partij bevestigt dat zij in België een broer heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in de voormelde beschikking en de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht kunnen stellen.

De Raad benadrukt de grond in de beschikking van 9 juni 2021 waarbij erop wordt gewezen dat *“het aan de verzoeker toe”* komt *“om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

In voormelde beschikking werd in die zin dan ook *“benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”* en er werd vervolgens opgemerkt dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in*

de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat op geen enkele manier in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo motiveert de commissaris-generaal (i) omtrent de aanvaringen van verzoeker met de Griekse politie, (ii) de pogingen die verzoeker niet heeft ondernomen om zijn rechten te doen gelden, (iii) de eenmalige poging om een woonst te huren, (iv) de intentie van verzoeker om niet in Griekenland te blijven en naar België te reizen, en (v) de medische problemen van verzoeker die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.”

In het licht van het voorgaande dient te worden beklemtoond dat de loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, zoals *in casu* waar verzoekende partij ter zitting verwijst naar de vernederende levensomstandigheden in Griekenland en stelt dat de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten, op zich dus geenszins voldoende is om aan te tonen dat verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij herhaalt weliswaar ter zitting dat zij problemen kende met de politie en dat zij ernstige medische problemen heeft waarvoor zij in België werd geopereerd, doch ontkracht noch weerlegt met die loutere herhaling evenwel op generlei wijze hetgeen dienaangaande eerder pertinent en op goede grond in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

Wat betreft de door verzoekende partij per schrijven van 11 oktober 2021 overgemaakte stukken -ter terechtzitting bood de voorzitter de mogelijkheid om binnen de 8 dagen medische stukken aan de Raad over te maken waaruit kan blijken dat zij in België medisch behandeld wordt of reeds behandeld is-, stelt de Raad vast dat de medische documenten van 24 september 2020 en 22 oktober 2020 al eerder werden neergelegd en dat hiermee al rekening werd gehouden en over werd gemotiveerd. Wat het medisch stuk van hetzelfde ziekenhuis in Namen van 20 januari 2021 betreft, blijkt hieruit dat verzoekende partij op 19 januari 2021 aan haar rechterschouder(letsel) werd geopereerd, en wordt zeer kort aangegeven hoe de nabehandeling eruit zal zien en dat verzoekende partij drie weken later op consultatie diende te gaan voor een radio-klinische controle. Verzoekende partij legt voorts geen andere recentere stukken neer wat de verdere medische opvolging van haar rechterschouder betreft, waaraan zij dus begin dit jaar werd geopereerd, laat staan van het feit dat er heden nog steeds sprake zou zijn van een letsel en zij heden nog enige last aan die schouder zou ondervinden. De bij voormeld schrijven neergelegde foto's, waarover in de aanvullende nota niet enige toelichting wordt gegeven, tonen louter enkele weinig of nietszeggende indrukken van vermoedelijk enkele containers op een Grieks vluchtelingenkamp en een grote plas water nabij een van dergelijke containers. Dergelijke foto's, waaruit niet blijkt en kan worden opgemaakt wanneer en waar precies zij juist werden genomen, hebben betrekking op de periode dat verzoekende partij als verzoeker om internationale bescherming in op een Grieks eiland in een leefcontainer was gehuisvest, doch hebben geen betrekking op en zeggen niets over haar levensomstandigheden nadien als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.

Wat die omstandigheden en situatie betreft, verwijst de Raad naar volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing die door verzoekende partij niet wordt ontkracht of weerlegt:

“Waar u zich beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn, volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt behalve een eenmalige mislukte poging om op het eiland Leros een studio te huren op de privé-markt nadat u de georganiseerde opvang diende te verlaten (notities CGVS, p. 14,15 en document 3) -wat u werd geweigerd door de verhuurder die u meedeelde niet aan vluchtelingen te willen verhuren (notities CGVS, p. 19)-, geen melding van concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer naar Griekenland (notities CGVS, p. 7,20,24). U ondernam overigens verder geen andere poging om een woonst te zoeken, zelfs

niet toen u van Leros was vertrokken (notities CGVS, p. 19,24). Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Doorheen uw hele uitleg over uw verblijf in Griekenland, eens u over een beschermingsstatuut beschikte, blijkt dat u eigenlijk helemaal niet van plan was er te blijven en uw leven er op te bouwen. U stelde immers letterlijk: "Heel belangrijk om te melden is, ik was niet van plan in GR (Griekenland) te blijven" (notities CGVS, p.20). Opvallend is hierbij vast te stellen dat u moedwillig uw Griekse verblijfskaart en uw reisdocument besloot te vernielen, door deze weg te gooien alvorens uw reis vanuit Frankrijk naar België te maken (notities CGVS, p.9). Gevraagd waarom u van mening was dat u geen documenten moest hebben om u in Europa te kunnen verplaatsen, stelde u enkel: "Ik wilde niet naar GR terugkeren. Het enige voordeel van die documenten was dat ik dat eiland kon verlaten" (notities CGVS, p.9). Er kan nochtans redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen, daar aan verblijfsdocumenten en reisdocumenten bepaalde rechten en voordelen verbonden zijn.

Dat u tijdens uw verblijf in Griekenland op geen enkel moment concrete en serieuze stappen heeft ondernomen om er een leven op te bouwen, terwijl u langs de andere kant, op een hotelkamer in Athene verblijvende, wel vlot in staat was een reis naar Frankrijk en België te regelen (notities CGVS, p. 9,10), getuigt dan ook niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 9 juni 2021 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS